

1975

**POLITISKE
FANGER I
OLIESTATERNE
OMAN
BAHRAIN
SAUDI ARABIEN
IRAN**

OVERSAT OG UDGIVET AF KROAG

UDGIVELSER FRA KROAG

DHOFAR - ENGLANDS KOLONIKRIG I GOLFEN

En samling dokumenter, der belyser den politiske og militære udvikling fra befrielseskrigens start i 1965 og indtil 1971. 70 sider, ill.

15,-

PFLO's 2. KONGRES 1974

Dansk oversættelse af kongressens hovedreferat

10,-

SYD JEMEN I DAG

1,-

DHOFAR BREV

Kort nyhedsorientering om PFLO's kamp, samt orientering om KROAG og andre støttekomiteers arbejde.

Udsendes 10 gange årligt. Årsabonnement.. 10,-
10 stk. af hvert nummer koster 20 kr.

BESTILLES PÅ GIRO 4 22 91 26

KROAG, BOX 86, DK 5800 NYBORG, DANMARK

ISBN 87-87493-02-0

EN RETTELSE

Vi er desværre kommet til at
bytte om på side 11 og 30

side 11 skal være side 30 og
side 30 skal være side 11

Undskyld
KROAG

**POLITISKE FANGER
I OLIESTATERNE
OMAN, BAHRAIN,
SAUDI ARABIEN, IRAN**

**1975
KROAG**

Politiske fanger i oliestaterne

Oversat fra engelsk efter: Political Prisoners in the Oil States

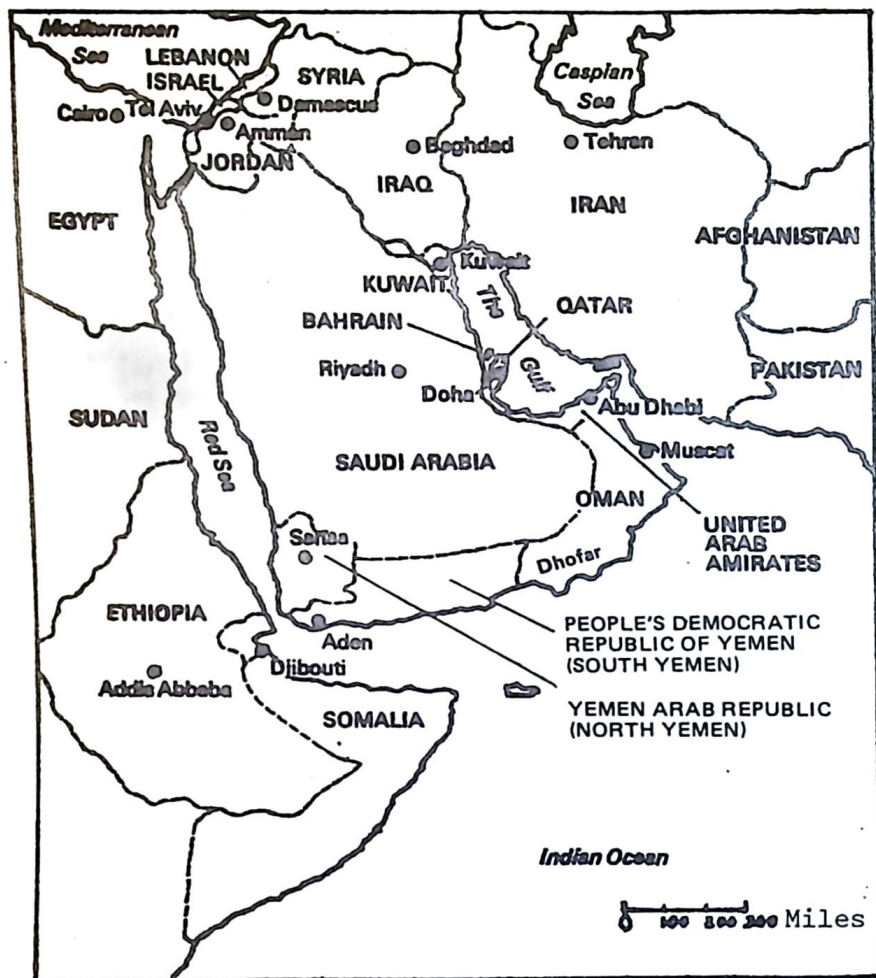
Copyright © The Gulf Committee, London 1974

Copyright © dansk oversættelse. KROAG, Nyborg 1975

ISBN 87-87493-02-0

Indholdsfortegnelse

<u>Indledning</u>	5
<u>Oman</u>	8
Sag 1: "Retsag" og henrettelser i juni 1973	11
Sag 2: Deportation af 52 omanske arbejdere fra Abu Dhabi	13
<u>Bahrain</u>	17
Det offentlige sikkerhedssystem	20
Sag 1: Murad Abdul Wahhabs forsvinden	21
Sag 2: Tortur af hr. "X"	22
Fanger som Amnesty International tager sig af	23
<u>Saudi Arabien</u>	25
Forhørscentre og torturmetoder	27
Individuelle sager	29
<u>Iran</u>	31
Torturens udbredelse	33
Forholdene i fængsel: Livet i Qezel-Qale	35
Sag 1: Tortur af Ashraf Dahgani	37
Sag 2: Hassan Nic Davadis død	38

The Arabian Peninsula - Political

Indledning

"Ingen skal underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller afstraffelse."

(Menneskerettighedserklæringen, artikel 5.)

Der har i de sidste år været en mærkbar forøgelse i antallet af lande, som rapporteres at anvende tortur. Den Internationale Konference om Tortur, der blev arrangeret i Paris i slutningen af 1973 under protektion af Amnesty International, dokumenterede denne praksis udbredelse. Kun lidt er imidlertid indtil nu kommet frem om anvendelsen af tortur i de olieproducerende lande på den Arabiske Halvø og den almindelige undertrykkelse af politiske rettigheder i dette område.

Denne pjese giver nogle oplysninger om tortur og fængslinger af politiske grunde i fire olieproducerende stater i Mellemøsten - i de tre arabiske stater Oman, Bahrain og Saudi Arabien og i den ikke arabiske stat Iran. Regeringerne i disse lande har længe haft nære forbindelser med Vesten, og mens den nylige firedobling af oliepriserne i væsentlig grad har forøget deres økonomiske rigdom, er de stadigvæk afhængige af Vesten, når det gælder militær know how og udrustning - en afhængighed, der også omfatter intern sikkerhed, som f.eks. polititræning, forhørsteknikker og metoder for efterretningsvæsenet. Hundredevis af militær- og politi-rådgivere assisterer i øjeblikket disse lande, og mange borgere fra disse Mellemøst-lande får træning på militær- og politiakademier i England og USA.

Disse regeringer nægter deres folk mange grundlæggende menneskerettigheder, mens de samtidig opretter nære forbindelser med de vigtigste olieimporterende lande og med de vigtigste olieselskaber. Skønt der er en virkelig meningsforskel i forholdet til Vesten omkring nogle aspekter af udenrigspolitikken (f.eks. Israel)

og om betingelserne for medejerskab af olien, findes der ingen uenighed, når det gælder indenrigspolitikken. Verdenspressens tavshed om de politiske forhold i disse lande - en tavshed, der står i modsætning til den omfattende dækning af oliespørgsmålet - kan delvis forklares ud fra ønsket om ikke at genere producent-regeringerne.

I alle Golf-landene - med en enkelt undtagelse - undertrykkes den politiske opposition. I Iran er pressen og de to "officielle" partier magtesløse. I Saudi Arabien, Qatar, de Forenede Arabiske Emirater og Oman er der ingen politisk frihed af nogen art. I Bahrain blev en nationalforsamling valgt i december 1973, men den har ikke fået nogen indflydelse, og adskillige af dens medlemmer er blevet arresteret i årets løb. Kun i Kuwait eksisterer der politisk frihed og et retssystem, skønt det kun gælder for kuwaitiske statsborgere, der udgør mindre end halvdelen af befolkningen på 900.000. De 500.000 udenlandske arbejdere, der udgør den anden del af befolkningen, er uden politiske rettigheder og kan risikere fængsling og udvisning - uden erstatning. Ingen af disse lande respekterer de grundlæggende regler for arbejdernes rettigheder, som de er formulerede af den Internationale Faglige Organisation (ILO). Ingen - med undtagelse af Kuwait - tillader uafhængige sagførere at praktisere.

Det ville være fejlagtigt, at forklare disse tingenes tilstand med den kendsgerning, at brutaliteten blot er en overlevering fra et hårdt traditionelt system. Hvis det var sådan, kunne man håbe, at de nye rigdomme fra olien, og fra den deraf følgende økonomiske udvikling, ville føre til mindre tortur og fængsling. I virkeligheden er sikkerhedsstyrkernes brutalitet og effektivitet i det sidste tiår øget - en forandring der i nogen udstrækning skyldes den assistance, der er ydet af udenlandske rådgivere. Denne "modernisering" har, det er sandt, ført til nogen nedgang i de traditionelle offentlige henrettelser og amputationer, men de er blevet erstattet af den almindelige indførelse af "nye" torturmetoder - brugen af elektroder og psykisk desorientering. Sikkerhedsstyrkerne i disse lande er blevet forstærket, så de vigtigste konsumentlandes olieinteresser er blevet sikret bedre. Frem for at mindske den politiske uretfærdighed har den økonomiske udvikling gjort den

mere omfattende.

Det er vanskeligt at få oplysninger om, hvad der sker i disse lande. Individuer, specielt hvis de er udenlandske arbejdere, forsvinder sporløst. Under tiden er alt, hvad der er til rådighed, en liste med navne over dem, der meldes arrasteret, og derudover kun få oplysninger om hvem de er, og hvad de anklages for. På samme måde kan en fange fortælle navnet på en fangevogter eller en person, der arbejder med tortur, uden at man ved om det er personens rigtige navn eller hvilken stilling han har. Internationale organisationer, som har forsøgt at få fat i sådanne oplysninger eller overvære retsprocesser, har haft meget lidt succes.

Amnesty International gør sig betydelige anstrengelser for at hjælpe de politiske fanger i området, og har i de sidste måneder påtaget sig, dvs. forpligtet sig til, at fremskynde sagen for et antal fanger i området. Men i almindelighed hører verden kun om olieboom og dets konsekvenser. Vi håber, ved at give nogle eksempler på, hvad der sker med indbyggerne i disse lande, at kunne opmuntre undersøgelser af torturen og den politiske undertrykkelse i oliestaterne, og at den internationale opinion kan bringes til at øve indflydelse på de ansvarlige.

I lyset af de nuværende forhold i disse lande, foreslår vi følgende som grundlag for international pression og undersøgelser:

1. At al tortur af politiske fanger, fysisk eller psykisk standses.
2. At alle arresterede inden for en fastsat periode bliver anklaget og stillet for retten, og at de, der ikke bliver det, løslades.
3. At alle retssager meddeles på forhånd og gøres offentligt tilgængelige og at landets indbyggere og udenlandske observatører tillades at overvære retshandlingerne.
4. At et anerkendt internationalt organ, som f.eks. Amnesty International, får tilladelse til at undersøge forholdene i disse fire lande.

The Gulf Committee

Oktober 1974

Oman

Indbyggertal: 750.000 (anslået)

Areal: 212.000 km²

Styreform: Sultanens enevældige styre. Traditionelt islamisk retssystem.

Politiske fanger i midten af 1974: 500-1000

Kendte hoved fængsler: Kut al-jalali (Muscat), Bait al-Falaj, Salala og Nizwa.

I 1970, da den herskende sultan Said blev afsat med britisk hjælp, blev forholdene i landet for første gang kendt for omverdenen.

En journalist skrev:

"Inde i det faldefærdige palads, hvor Sultan Said bin Taimur valgte at idømme sig selv livsvarigt fængsel, er der stadig 500 slaver, der skal frigives - et vidne om en gammel tid, der forsvandt med den gamle sultans styre. Blandt tolv slaver, der blev præsenteret for udenlandske journalister, var nogle tvunget, med trusler om at blive slået, til ikke at tale. Som følge heraf var de blevet stumme... Andre stod med hovederne bøjet og øjnene fæstnet ved jorden, deres nakker var stive. Det mindste blik til siden førte til prygl eller fængselsstraf. Andre led af fysiske deformiteter fra tilsvarende grusomhed." (The Times, 3. august 1970.)

Denne forklaring giver et levende indtryk af forholdene, som de på det tidspunkt var i Sultanatet, hvor England har spillet en dominerende rolle i mere end et hundrede år og hvor britiske styrker endnu idag er stationeret og understøtter Sultanens egne væbnede styrker i kampen mod guerillaen i den sydlige Dhofar-provins.

Da den nye Sultan Qabus, Suids søn, kom til magten i juli 1970, lovede han at sætte en stopper for faderens metoder og at bringe sit folk ud af de mørke tider. Han indbød udenlandsk kapital til at udvikle og investere i Oman. Samtidig udvidede han de væbnede styrker fra omkring 2.500 til 14.000 og hentede militærrådgivere fra adskillige andre lande - herunder efterretningsofficerer fra Jordan, infanteriofficerer fra Pakistan og adskillige tusinde sol-

dater til guerillabekæmpelse fra Iran. Den politiske og militære konflikt i Oman er faktisk øget og ikke mindsket siden Qabus kom til magten. I et interview i 1973, udtrykte sultanen sin modstand mod en indførelse af politisk frihed:

Interviewer: De kalder Dem selv en demokrat og en liberal, men dog monopoliserer De al magt.

Sultan Qabus: Det er - på en vis måde - rigtigt. Vi har hverken et parlament eller en forfatning. Jeg kan ikke se, hvorfor vi skulle have nogen af delene, eftersom folket ikke er modent til et demokrati i den vestlige stil.

(Le Monde, 22. maj 1973.)

Efterretningskorpset blev opbygget for at klare den første virkelige nationalistiske trussel, i perioden 1955-59, og blev dengang ledet af engelske efterretningsofficerer (British District Intelligence Officers) under kommando af major Dennison. Det vigtigste fængsel i sultanatet er det tidligere portugisiske fort Kut al-Jalali, der ligger med udsyn over hovedstaden Muscat, lige ved den engelske ambassade. Ingen udenlandsk observatør har nogensinde fået adgang til dette fængsel. I 1962 da en FN-repræsentant besøgte Oman, anmodede han om adgang, men det blev nægtet. Heller ikke Qabus har villet lade nogen besøge fængslet. I en udtalelse af en tidligere engelsk militærperson, der har arbejdet i Sultanatet heder det:

De almindelige fanger var hele tiden lænket med massive jernklodser mellem anklerne. Vandrationen i konserverdåsen må i den dampende smelteovn have været en plagende spot. De vigtigste fanger blev konstant holdt i isolationsarrest. (P.S. Allfree: Warlords of Oman. London, 1967. s. 164).

Blandt det omanske folk er det en almindelig antagelse, at mange, som går ind i Jalali-fængslet aldrig kommer ud igen, og truslen om at blive sendt til dette fængsel bliver brugt af fangevogtere i de arabiske stater langs Golfen, som en metode til at udøve pres på de politiske fanger. Påstande om forholdene i Jalali efter 1970 tyder på, at de samme forhold fortsat eksisterer. Sultanens afslag til udenlandske observatører fra Røde Kors og Amnesty på anmodninger om at inspicere fængslet støtter denne mistanke.

Den form for politisk undertrykkelse, der praktiseres i Sultanatet er forskellig fra egn til egn. I krigsområdet - Dhofar - forsøger regeringen, at tvinge befolkningen ind i "beskyttede" områder og sulte guerillaen til overgivelse. Dette følger den almindelige anti-guerilla-politik, som den kendes fra Vietnam, Mozambique og andre steder. Landsbyer bliver brændt ned og befolkningen tvinges til at samle sig i nærheden af hovedstaden Salala. De som modsætter sig denne flytning af befolkningen bliver skudt, eller fængslet, og mange kvinder og mænd har mistet livet på denne måde.

I den øvrige del af Sultanatet bliver oppositionen undertrykt og mistænkte beskyldes for at støtte guerillaens Folkefront. Det er kendt, at de fleste politiske fanger ikke kommer for en dommer, og at de retshandlinger, der finder sted, foregår i hemmelighed og uden forsvarer for de anklagede. Slægtninge til fangerne nægtes ofte enhver forbindelse eller information af nogen slags. Såvidt det vides er der ingen udenlandske observatører, der har fået tilladelse til at overvære en af disse retssager. Den omanske regering accepterer ikke at politiske fanger har en særlig status.

En hændelse i 1973 blev beskrevet som følger i en oppositionel undergrundsavis:

Under de omfattende arrestationskampagner, igangsat af den britiske og jordanske efterretningstjeneste over hele "Sultanatet Oman" blev der arresteret mange unge, sheiker og ældre mænd. Et antal sheiker fra Al Hamood-stammen blev arresteret, heriblandt sheik Hamood bin Ali og sheik Abdullah bin Ali. De kolonialistiske myndigheder fortsætter også torturen af politiske fanger. De metoder, der anvendes, indbefatter brændmærkning med elektroder og cigaretter, afrivning af kødstykker fra ansigtet med sakse og hårde slag. Sheik hamood bin Ali al Saidi, der blev arresteret i Saudi Arabien og overgivet til myndighederne i Muscat, døde som følge af tortur. Andre kvindelige fanger blev flyttet fra det specielle hus, hvor de blev holdt fanget til fængslet i Bait al Falaj.

(Saut Al-Thawra, 23. juni 1973)

En anden beretning fortalte om en kvinde - hvis navn er ukendt - der blev arresteret i Muscat i 1973, mens hun var i ottende måned.

Hun blev ført fra fængslet til hospitalet for at føde barnet og blev bagefter sendt tilbage til fængslet. To uger senere blev det meddelt, at hun var død på grund af tortur. Barnets skæbne er ukendt.

Vi har ikke nøjagtige tal for antallet af arresterede, fængslede eller henrettede i Oman. Regeringen angiver sikkerhedsforholdene i Dhofar som grund til at erklære det meste af landet i undtagelsestilstand, og på trods af de optimistiske erklæringer, som af og til kommer fra sultanen kan man ikke øjne nogen afslutning på denne konflikt. I september 1974 blev det fra pålidelig kilde meddelt, at alle udviklingsudgifter i landet var blevet standset indtil krigen i Dhofar var bragt til afslutning (Middle East Economic Digest, 6. september 1974). To specielle hændelser, som vi har nogen information om, er retssagen i juni 1973 mod 50 personer, der endte med at de 10 blev henrettet; og sagen om deportationen af 52 omaniske arbejdere fra Abu Dhabi i slutningen af 1973.

Sag I: Juni 1973 "retssagen" og henrettelserne.

Muscat 21. juni. - Det blev i dag meddelt, at ti medlemmer af Folkefronten til Befrielse af Oman og den Arabiske Golf i går blev henrettet efter at være blevet dømt til døden for deres andel i en sammensværgelse mod Omans sultan Qabus. Dødsdomme over ni mænd blev omstødt til livsvarigt fængsel.

Af 50 andre mænd, der var anklaget, fik 23 livsvarige fængselsstraffe, 24 blev idømt fængselsstraffe på fra 1 til 12 år og tre blev frikendt. Af otte kvinder, som også var anklaget, blev een idømt et års fængsel og syv fik seks måneder.

(Agence France-Presse. The Times, 22. juni 1973.)

De anklagede i denne "retssag" blev beskyldt for i 1972 at have forsøgt kup mod sultanen. De havde været tilbageholdt i seks måneder før retssagen. Gruppen omfattede lærere, officerer, ingeniører og bønder. De første meddelelser om "retssagen" synes at være givet denden 21. juni, dvs. efter at de ti var blevet henrettet. Der var ingen mulighed for appel eller protest; henrettelserne fandt sted dagen efter at dommen var afsagt.

De henrettede var:

Mohammad Talbe al Busaid, lærer.
Hamad Hamaid al Ghassani, embedsmand
Khalaf Salim al Wahibi, militær officer.

Mohammad Hashim al Tai, lærer.
 Ali Thani Khasib al Jamodi, militærofficer.
 Mobarak Ahmad al Qahtani, militærofficer.
 Mohammad Said al Wahibi, militærofficer.
 Hamid Hamud al Wahbi, lærer.
 Ahmad Majid al Makhaini, militærofficer.
 Ali Mohammad Salim al Marzooqi.

Udover de der blev henrettet fik yderligere 32 anklagede livsvarige fængselsstraffe, de 23 nævnt af The Times samt de ni, hvis dødsdomme blev omstødt. I henhold til oplysninger fremskaffet af Amnesty International, sidder de alle - også de otte kvinder - i Kut al-Jalali-fængslet.

Følgende liste er navnene på nogle af dem:

Al-Amri, Nasser Hamaid Khalaf, lærer.
 Al-Amry, Nasser Abdallah Issa, landmand.
 Al-Atifi, Hamud Ali Hmud, direktør.
 Al-Farsy, Hamad Seif Khalfan, funktionær.
 Al-Ghafr, Hamad Saleh Abdullah, chauffør.
 Al-Ghasani, Yahia Mohammad Saleh, lærer.
 Al-Hamuda, Hamud Ali Abdallah, funktionær.
 Al-Hashimy, Salim Ali Sultan, købmand.
 Al-Humda, Abdallah Ali Abdallah, stammesheik.
 Al-Kayomi, Suleiman Saeed, ingeniør.
 Al-Kindi, Saeed Ibrahim Yahia, lærer.
 Al-Kiumy, Mohamed Said Suleiman, mekaniker.
 Al-Mahana, Salem Saeed Hamed, lærer.
 Al-Mahrugy, Salem Marhun Masood, arbejder.
 Al-Melyahi, Zahran Ali Matar, landmand.
 Al-Nairi, Ismail Mohamed, lærer.
 Al-Rubay, Saleh Mohamed Saleh, officer.
 Al-Shuely, Mubarak Hadub, officer.
 As-Sulemani, Salim Said Mohamed, landmand.
 Al-Tobi, Ali Masoud Ali, ingeniør.
 Ashelaky Saleh Ali, købmand.
 Atubi, Salim Marhun Khalfan, funktionær.
 Mubarak, Amer Mubarak, funktionær.
 Said Mubarak, landmand.
 Mubarak, Salim Hadub, lærer.
 Suleiman, Saeed Mohammad, lærer.
 Al-Kiumy, Nasser Rashid Nasser, tekniker.
 Al-Amri, Nasser Homed Suwed, tekniker.
 Al-Kora, Saif Saleh Saif, lærer.
 Al-Humod, Humod Ali Abdulla.

Forholdene hvorunder retssagen blev holdt må rejse nogen tvivl, særlig fordi kun henrettelserne blev offentliggjort - post facto. Som sædvanlig blev retssagen holdt i hemmelighed, og så vidt det vides var det ikke tilladt de anklagede at forsvare sig selv på nogen måde, ligesom de ikke havde nogen forsvarere. Ingen reportere

eller observatører overværede retssagen. På grundlag af meddelelsen skrev Martin Ennals, generalsekretær for Amnesty International den 27. juni 1973 til Omans regering og fordømte henrettelserne. I et svarbrev fra den omanske indenrigs- og forsvarsminister hed det at hver af de dømte "havde fået en helt igennem fair retssag i henhold til landets love, hvoro gives ret til at afsige dødsdom over de, der har forrådt landets interesser". (Amnesty International, Annual Report 1973-74 p.73.)

Mens dette var den mest omtalte sag mellem 1970 og slutningen af 1973 har der været andre rapporter om politisk undertrykkelse: for eksempel i juni 1973, da en mand ved navn Mohammad an Naqib tog sin afsked fra Omans hær efter at hans afskedsansøgning var blevet accepteret. Han blev sat i stuearrest og beskyldt for at være tilknyttet en oppositionsgruppe. Tre måneder senere - vides det - var han endnu ikke stillet for en domstol. Siden da er der ikke hørt noget nyt om ham.

Sag II: Deportation af 52 omanske arbejdere fra Abu Dhabi.

Den anden dokumenterede sag drejer sig om en gruppe omanske arbejdere i oliestaten Abu Dhabi - omkring 150 miles fra Oman. Der er en lang tradition for samarbejde mellem sheiken af Abu Dhabi og sultanen af Oman, og der er intet usandsynligt i at sheiken overgav de politiske fanger til sultanen. Den engelske avis, The Guardian, bekræftede den 6. juni 1974, at arbejderne var blevet deporteret, som oppositionen i Oman havde påstået. Den følgende erklæring blev udsendt af Folkefronten i forbindelse med denne begivenhed og den hævdede samtidig, at der blev øvet tortur mod fangerne:

"Hundrede af borgere er fornylig blevet arresteret, tortureret og indespærret af politiske grunde - uden en retfærdig retssag og for en ubegrænset periode. I juni sidste år blev ti politiske fanger henrettet i Muscat. I juni i år blev 52 omanske politiske fanger, der var blevet holdt fængslet i Abu Dhabi siden november 1972, overført til sikkerhedsmyndighederne i Muscat. I omkring 20 måneder har de været ulovligt fængslet, tortureret og frarøvet deres menneskerettigheder. Det vides, at en mand ved navn Darwish Thani er blevet lam som følge af tortur. For at skjule sporene efter sit misbrug af menneskerettighederne og de politiske fangers rettig-

neder, har Abu Dhabi overgivet fangerne til Oman.

I Muscat er disse fanger blevet stillet for en hemmelig krigsret, hvor følgende domme blev afsagt:

Issa Ahmed Suhail Maashishi blev dømt til døden. To andre arbejdere blev idømt 10 års hårdt strafarbejde. 23 blev dømt til fem års hårdt strafarbejde. 12 blev idømt fire års fængsel.

I Bahrain er befolkningens leveforhold blevet forringet på grund af den uretfærdige økonomiske politik, der føres af regeringen. Denne politik giver total frihed til udenlandske investorer og skaber en halsbrækkende atmosfære på arbejdsmarkedet. Resultatet er at de udenlandske monopoler flourerer, mens befolkningens levestandard falder. Siden begyndelsen af dette år har der været 25 strejker på store virksomheder, hvor arbejderne har krævet at deres lønninger i det mindste til et eksistensminimum.

Regeringen har i stedet for at presse selskaberne for at beskytte arbejderne rettigheder, sat sig ved disse firmaers side, og har givet sikkerhedsstyrkerne ordrer til at "ordne" strejkerne. Det hemmelige politi har arresteret strejkende, fagforeningsfolk og endda parlamentsmedlemmer.

Følgende praksis er nu karakteristisk ved forhør og tortur i Golfen:

1. Når den engelske eller jordanske efterretningstjeneste arresterer en person, sætter de ham ind på et toilet i tre dage, hvor han ikke får mad. Dette blev gjort med Khalfan Ali al Jabri og Darwish bin Thani. De blev bagefter ført til en underjordisk celle, hvor de yderligere måtte opholde sig i adskillige dage.

2. Fangerne bliver ofte tvunget til at være nøgne og bliver slået med forhåndenværende torturinstrumenter. Det sker således at torturbøddlen anvender sine sko.

3. Fangens ben bliver bundet til en stol. Når han er bundet på denne måde bliver han tvunget ned på gulvet, mens en vagt sætter sig på hans bryst.

4.Fangen bliver slået på den nederste del af benet med en jernstang til benet brækker eller han mister bevidstheden - hvis det sidste sker, fortsætter slagene når han kommer til bevidsthed igen.

5.Hvis han er hårdt tilredt giver vagten ham et tæppe og bringer ham til en celle - men han får ingen lægebehandling.

6.Fangen bliver slået vilkårligt med en tyk stav.

7.Han bliver udsat for en gasflamme indtil han besvimer.

8.Han bliver brændt med cigaretter.

9.Elektrisk chock på forskellige legemsdele.

10.Uanstændige handlinger bliver gennemført overfor fangen for at fremtvinge en tilståelse.

11.Forhørsdommerne giver fangen bind for øjnene og kaster og sparker ham mellem sig - som en bold.

Nedenfor bringes navnene på de tilfangetagne arbejdere, der af Abu Dabi-myndighederne blev overgivet til Muscat-regeringen:

Hamid al-Moqabli
Khalfan Ali al Jabri
Said Salem al Mashri
Ali Muhhad
Mangoot
Khalifa bin Ali
Seif Abdullah al Nasseri
Ali Nabis
Asaad Said al Hinnawi
Murad Abdul Wahhab
Khalifah Suleiman Malik
Suhail al Falet
Ali Said al Mushash
Fareh Salem
Musallam Said al Khurasani
Ahmad Said Fara
Saed Said Abdullah
Suhail Omer Fadil
Awadh Salem Ali Ghawas
Suhail Dhulay Ghuwas
Muhad Masood Said Sughail
Mustahil Ali Kashoob

Salim bin Thaqbit
Ali Muhammad Gumaan
Ali Muhammad Gamalan Hawwas
Ali Mussalam Ganshil
Said Sailmoon Omer
Masood Said Hassan Tabuk
Issa Ahmad bin Ashadr Maashani
Ali said Saadan
Said Salem Ghawas Fayzar
Bakhit Seiqr al Maashani
Ahmad Said Antar al Maashani
Said Muhammad Amniras
Said Salem Nayrar al Omer
Muhammad Ali Said al Nobil
Said Hassan Ismail
Salem Ali Shalmoh Ghawas
Ahmad Mustahil Ahjan Farag
Suhail Farag al Mahri
Ahmad Abdullah al Hadhri
Salem Muhad Mustahil Abdullah
Musallam Muhad Kashoob
Musallam Suheil Nayshar

Said Salem Qahtan
Muhad Salem Muhad Qahtan
Muhammad Ali Saabooob
Salem Awadh Niham

Ali Muhammad al Maashani
Said Sailmoon al Burumi
Said Amer Habis
Darwish bin Thani

Folkefronten til Befrielse af Oman og den
Arabiske Golf, 13. juli 1974.

Bahrain

Indbyggerantal: 250.000

Areal: 660 km²

Styreform: Regeret af al-Khalifa familien med en næsten magtesløs nationalforsamling. Traditionelt islamisk retssystem.

Politiske fanger i midten af 1974: ca. 250

Vigtigste kendte fængsler: Jidda Island (langtidsfanger), al-Qala-Manama og politistationen Moharraq.

Bahrain er en gruppe øer i Golfen ud for den arabiske halvøys nord-østlige kyst. Fra begyndelsen af det nittende århundrede og indtil 1971 blev Bahrain effektivt kontrolleret af den britiske regering, først fra Indien og sidenhen af en lokal politisk resident (minister). Da England i slutningen af 1971 trak sig tilbage fra Golfen, besluttede Bahrain at blive selvstændigt, frem for at gå ind i Unionen af Arabiske Emirater, hvor rivalen Abu Dhabi ikke ville afgive tilstrækkelig indflydelse. Den herskende al-Khalifa familie med sheik Isa bin Khalifa i spidsen lovede at uddelegere en del af magten, og en demokratisk forfatning med frie valg blev forberedt.

Bahrain var det første arabiske land, hvor der blev fundet olie-reserver, som kunne udnyttes kommercielt, produktionen begyndte i 1933. Indtægterne fra olieudvindingen skal lægges sammen med indtægter fra den engelske flådebase ved al Jufair og til landets indtægter fra stillingen som center for Golf-handlen. Statens indtægter tillod udviklingen af et uddannelsessystem og en sundhedstjeneste. Industrialiseringen og uddannelsessystemet var med til at gøre Bahrain til den mest politisk øvede af alle Golf-stater. Imidlertid forblev folket, skønt det fik en uddannelse, uden politiske rettigheder, og efter 1954 har der været en række nationalistbevægelser og strejker mod regeringen. Både i 1956 og i 1965 var der omfattende strejker og demonstrationer, som førte til hundreder af menneskers arrastation. Efter begivenhederne i 1956 blev landet erklæret i undtagelsestilstand, som først blev hævet i 1974. Politiske partier og uafhængige fagforeninger er forbudte.

Som i Oman udgør politiske arrestationer og totur en væsentlig bestanddel af regeringens politik.

Fangerne bliver først tilbageholdt i de to centrale byer - Manama og Moharraq - før de bliver sat ind i Jidda Island-fængslet. Denne slags kontrol tjener to formål: hjælp til at holde al Khalifa familien ved magten og hjælp til at holde lønningerne nede, så udenlandske investeringer i Bahrain opmuntres. I centrum for forsøgene på at holde lønningerne nede har været ALBA aluminiums-fabrikken uden for Manama: såvel under dens opførelse, som efter dens åbning i 1971 har der været adskillige strejker for højere lønninger. Ikke alene er arbejdere blevet arresteret, men nogle er også omkommet på grund af manglende sikkerhedsforanstaltninger.

Efter at Storbritanien i 1971 trak sig tilbage, har flådebase ved al Jufair været lejet ud til USA, ligesom de nære forbindelser med England blev opretholdt. Britiske forsyninger og officiere står stadig til rådighed for Bahrains forsvarsstyrker. I marts 1972 kom den første større episode efter uafhængigheden: den 13. marts blev der arrangeret demonstrationer i adskillige dele af Bahrain i solidaritet med en strejke blandt lufthavnspersonalet. Regeringen lagde skylden over på "udenlandske agitatorer" og arresterede mange arbejdere. Som følge heraf blev alle møder med mere end to personer forbudt. (Le Monde, 15. marts 1972.) Senere blev det meddelt at lederne af den faglige landsorganisations midlertidige sekretariat var blevet arresteret.

Senere på året, efter at nogle af dem, der var arresteret i marts, var blevet løsladt, fremlagde regeringen planer om at indføre en ny forfatning og tillade valg. En rådgivende forsamling mødtes ved årets slutning. Men i marts 1973 blev et betydeligt antal nationalister arresterede eller arresterede på ny. Heriblandt var digteren Qasim Haddad, såvel som Abdul Mun'im ash Shirawi, Mohammad Nasrullah og Murad Abdul Wahhab. I maj havde regeringen fængslet så mange mennesker, at der måtte opføres et nyt fængselscenter i landsbyen Khamis og på Moharraq luftbasen. I al Jufair blev der åbnet et kvindefængsel, og i slutningen af maj meddeltes det, at 26 kvinder var fængslet her. En gruppe kuwaitiske sagførere, der på et tidspunkt forsøgte at komme ind i Bahrain for at undersøge forholdene, fik forbud. Sideløbende pressede regeringen på med sit

forslag til "forfatning". Således skrev Financial Times:

Bahraíns kvinder, for eksempel, bliver de første i Golfen, der får fulde rettigheder. Forfatningens 1. artikel foreskriver: at "alle borgere skal være lige for loven"... Forfatningen garanterer også frihed til at tale, pressefrihed, frihed til at tænke og til at vælge religion. Det understreges.... at enhver lov, der måtte blive vedtaget og som "undertrykker frihed og retfærdighed" ikke skal have gyldighed... Nationale fagforeninger "for lovligt anerkendte formål og efter fredelige retningsslinier, skal være tilladt. (A Gulf State's New Constitution, Financial Times, 8. juni 1973)

Dette var et alvorligt misvisende billede: opstillingen til det foreslåede valg blev markeret af løbende regeringsindblanding. Officielt blev det erklæret, at en mand, Mohammad Banfur, der var undsluppet fra fængsel - efter at være blevet arresteret i marts, havde sprunget sig selv i luften, mens han arbejdede med sprængstoffer i det hus, hvor han skjulte sig. Imidlertid insisterede kilder i oppositionen på at Banfur var forsvundet mere end en uge før den påståede "eksplosion", og at hans lig viste tegn på, at han havde været død nogle dage: intet tilfredsstillende materiale i sagen har nogensinde været præsenteret af myndighederne.

I slutningen af juli 1973 meddelte regeringen navnene på dens kandidater til valget til nationalforsamlingen - samtidigt blev fire mistænkte medlemmer af oppositionen arresteret: Mohamad Mustafa al Marbarti, Nabil Abdul Latif as Suhaf, Abdul Aziz abu Rasul og Mohamad Ramadan. Myndighederne deporterede to andre: Ali Duweigher og Ibrahim al Bakushi, der havde sagt, at de havde til hensigt at stille op til valget. Yderligere arrestationer fulgte. Den 13. september dekretede regeringen en forordning for offentlige møder, sandsynligvis for at sikre sig at valget forløb glidende. Ifølge denne forordning skulle ethvert møde meldes til generaldirektøren for politiet 24 timer i forvejen, og ansøgningen skulle underskrives af to lokale dignitarere, ligesom ansøgeren skulle være kendt for at være "af god karakter". Politiet havde ret til at overvåge eller aflyse alle møder. Jo nærmere tidspunktet for valget kom, jo mere umedgørlig blev regeringen. Datoen for registrering af vælgere blev udsat fem gange. Kun de fagforeninger og studenterorganisationer, der

adlød regeringen var tilladt. Sluttelig fik kvinderne ikke stemmeret. (Le Monde, 10. december 1973.)

I begyndelsen af 1974 blev de fleste politiske fanger, hvoraf ingen havde været stillet for en domstol, løsladt. Nogle af de nationalister, der havde opnået valg til nationalforsamlingen, opfordrede til ophævelse af undtagelsestilstanden og til at give mulighed for personer i eksil at vende tilbage. Efter i en periode at have været afventende slog regeringen til igen - den 16. maj 1974 blev mange oppositionsmedlemmer igen sat bag tremmerne. Indenrigsminister sheik Mahmud al Mobarak indsatte sikkerhedsstyrker rundt om Alba-fabrikken og i arbejderkvartererene. I august gik mange af de fængslede i sultestrejke, men så vidt det vides tog regeringen ikke notits af dette. Blandt de arresterede var medlemmer af nationalforsamlingen, ledere af fagforeningerne på Alba-fabrikken og i byggeindustrien samt en række arbejdere iøvrigt.

Det offentlige sikkerhedssystem.

Sikkerhedsstyrkerne på Bahrain har siden de blev indført i halvtredserne været ledet af britiske officerer. Rapporten siger, at det i dag er en mand ved navn Henderson, der har kommandoen. En oppositionsleder og medlem af Bahrains lovgivende forsamling erklærede i oktober 1973, at Henderson og andre britiske efterretningsofficerer var de virkelige herskere på Bahrain. Samtaler med tidligere fanger giver det indtryk, at alle arrestationer og behandlingen i fængslet sker på Hendersons ordrer. I december 1973 blev han medlem af Bahrains øverste forsvarsråd.

Ifølge tidligere fanger er der blandt Hendersons assistenter i sikkerhedsstyrkerne yderligere to englændere, Higgins og Shaw - leder af Jidda-fængslet skal også være englænder, Smith. Andre medlemmer af styrkerne er en jordaner, al Husni, som har været i den jordanske hær i 40 år og kom til Bahrain for at deltage i forhørsopgaver, samt Abdul Nabi Nabih, Ahmad al Aafi, Usif al Balushi, Ali bin Ali og Jalal Abdul Aziz.

Ifølge Bahrains love kan en person kun tilbageholdes i 48 timer uden at blive anklaget. Dette bliver ofte negligeret af politiet. Familien bliver ofte ikke informeret, når et familiemedlem bliver

tilbageholdt, og selv når de bliver underrettet er det kun moderen eller faderen, der får lov til at besøge fangen - ikke hans kone. I modsætning til Oman, hvor fanger kun har ringe udsigt til at blive løsladt, er der hyppige tilfælde af kort-tids-arrestationer, fulgt af løsladelse uden nogen formel anklage eller retssag, men fulgt op af en ny arrestation osv.. Bahrain er et meget lille område, hvorfor opsyn med oppositionen er relativt let, men skønt regimet er noget mindre brutalt end andre steder i Golfen, benyttes der også her tortur. Endvidere mister de der har været fængslet stemmeretten og andre garanterede rettigheder.

De følgende to sager er baseret på direkte samtaler med tidligere fanger på Bahrain. Af indlysende grunde kan vi ikke opgive deres navne og vi kan kun bruge navnet på en af fangerne i de to sager.

Sag I: Murad Abdul Wahhabs forsvinden.

Murad Abdul Wahhab er gift og har børn. Han var tidligere regeringsembedsmand med tjeneste i tolddepartementet. Den 20. februar 1973 blev han arresteret af sikkerhedsstyrkerne.

Han blev set af en anden fange den 3. marts 1973 - på dette tidspunkt blev han holdt i isoleringsarrest i en celle på 2 x 1 m. Han virkede udmattet og havde tilsyneladende været under forhør fem dage i træk. Han var blevet truet med at blive sendt til Oman og med arrestation af hele hans familie, hvis han ikke erklærede sig skyldig i de anklager, der var rejst mod ham. Vi kender ikke anklagerne mod ham. Næste dag blev han forhørt på forskellige efterretningskontorer og blev sidst set i Bahrain den 5. marts 1973. Andre fanger fik senere af deres fangevogtere at vide, at Murad var sendt til Abu Dhabi og var blevet tortureret, og at de, medmindre de tilstod og samarbejdede med myndighederne, ville dele hans skæbne. Senere fik de at vide at Murad havde tilstået og at de skulle gøre det samme.

Murads kone, familie og venner ved ikke sikkert, hvor han er. De ved ikke om han er død eller i live. Det ser ud til (se ovenfor angivne liste over deporterede til Oman) at Abu Dhabi-myndighederne har overgivet ham til Muscat-regeringen i juni 1974 sammen med en

en større gruppe andre fanger, dvs. han er tilsyneladende ført fra Bahrain til Abu Dhabi og derefter fra Abu Dhabi til Oman. Hvis det er gået således for sig, er der øvet grove overgreb mod hans rettigheder. Iflg. Bahraíns lov skal en person anklages inden for 48 timer. Men Murad har været tilbageholdt i 18 måneder uden at være blevet anklaget og uden nogen chance for at bevise sin uskyld. Yderligere kan en borger - iflg. Bahraíns love - kun blive frataget sit statsborgerskab på direkte ordre fra herskeren eller ved at blive dømt for en forbrydelse. Murad er barainsk statsborger - pas nummer 11565 - og ingen af de to ovennævnte betingelser er opfyldt. Der er ikke givet nogen begrundelse for, at overgive ham til et andet land.

Sag II: Tortur af hr. "X".

"X" blev arresteret i april 1973 og anklaget for at være medlem af oppositionen, Folkefronten til Befrielse af Oman og den Arabiske Golf. Han blev først indsat i al-Qala-fængslet, Manama, og bagefter overført til Jidda Island, hvor forholdene siges at være meget dårlige. Under forhøret, der delvist blev ledet af en britisk officer, hvis navn vi er blevet oplyst, skete følgende:

1. Han fik bind for øjnene og blev kørt en lang tur i bil. Skønt han troede, han havde kørt langt, forklarede andre fanger ham bagefter, at de havde set bilen køre rundt om den samme blok mange gange.
2. Han blev slået og pisket på ryg og ben.
3. Han blev afhørt under skarpt lys - og deraf følgende varme.
4. Han blev forhindret i at sove i lange perioder.

Han blev forhørt i omkring to uger, men aldrig stillet for retten. Han havde ikke tilladelse til nogen som helst kontakt med sin familie. Fra tid til anden blev han truet med at blive sendt til Kut al-Jalali-fængslet i Muscat - ikke, som den ovennævnte sag viser, nogen tom trussel. Han tilbragte det meste af sine ni måneder i fængslet i en celle på 2 x 1 m. Han fik kun tilladelse til at gå på toilettet to gange daglig. Ingen personlige effekter, intet læse- eller skrivemateriale, ingen cigaretter var tilladt. Han blev holdt

inde i cellen dagen igennem, man satte en stor spand maling ind til ham; denne praksis forårsagede svimmelhed og andre ulemper som følge af dampene - denne praksis er ligledes hyppigt anvendt i Brasilien. Et polititoilet, der var beliggende lige over cellen, var usædvanlig uhygiejnisk.

Andre tidligere fanger har fortalt om andre torturmetoder i Bahrain. Metoderne omfatter:

1. At blive løftet fra gulvet i håret.
2. At blive hængt op i fødderne.
3. At få hår trukket ud alle steder på kroppen - også fra næseborerne.
4. Elektriske chok på kønsorganerne.
5. At blive tvunget til at stå op i to dage - uden ophold. Dette, sammen med at man forhindrer ofret i at sove, giver ham bind for øjnene og desorienterer ham med støj, udgør dele af det psykologiske desorienteringsprogram (anvendt af den engelske hær i anti-guerilla-operationer i Aden og i Nordirland).

Fanger, der bliver tortureret får ikke nogenlægebehandling, nogle fanger har ikke tilladelse til at modtage gæster, andre har tilladelse til at se deres forældre, men ikke deres koner. Besøg må kun finde sted i overværelse af to politifolk og samtalerne bliver optaget på bånd. Mange fanger nægter at modtage besøg under disse vilkår, skønt fængselsdirektøren Mr. Smith har forsøgt at overtale dem til det.

Følgende navne er de fanger som Amnesty International tager sig af pr oktober 1974:

Ahmad Zain al Abdin
Yousif al Ajaji
Fakhri Al Alawi
Ismail al Alawi
Ali Almana'a
Abbas Awashi
Hamid Awashi
Jaafar Awashi
Abdu Ali Dabastani
Derbas Salman Derbas
Mahmud Fadhil
Abdulla Hassan
Ahmed Mohammed Humaidan

Abdul Hadi Khalaf
Habib Marhoun
Hamid Marhoun
Amin Muhammad
Abdel Wahhab Murad
Ali al Nafea
Abdullah al Rashid
Ahmad Sanad
Muhammad al Sayyed
Hamza Shama'a
Ahmad Al Shamlan
Mahmud Sharif
Abdul Wahid al Sheikh

Alawi Shubbar
Jasim Shuruqi
Ahmad Al Thawadi

Abdul Ridha Ya'coup
Ahmad Zainal

Sidste nyt om Murad Abdul Wahhab:

Som svar på en forespørgsel har Amnesty International i november 1974 modtaget et brev fra en Mr. Bell, Politidirektør på Bahrain. Han erklærer deri, at Murad var blevet deporteret fra Bahrain til Oman den 19. marts 1973, og at han ikke var bahrainsk statsborger.

Saudi Arabien

Indbyggerantal: 4-5 mill. (groft anslået)

Areal: ca. 2.400.000 km²

Styreform: Enevældigt regeret af kongen og den kongelige Saudi-familie. Barskt traditionelt islamisk retssystem.

Politiske fanger: mellem 2.500-5.000

Kendte vigtige fængsler: Qasr Hizam (Jidda), Mecca, Riyad og Damman (v. oliefelter).

Saudi Arabien er næsten fuldsædlig utilgængelig for omverdenen. Kun pilgrimme og nogle forretningsfolk får tilladelse til at rejse ind i landet, og det er en indikator, at ingen udenlandske journalister eller nyhedsbureauer, på trods af dette lands enorme betydning for verdensøkonomien, har fået tilladelse til at åbne kontor der.

Landet blev dannet i 1920'erne da Abdul Aziz ibn Sauds stammehær forenede store dele af den arabiske halvø og opkaldte det efter deres egen familie - "Saudi" Arabien. I 1933 fandt det amerikanske Arabian Oil Company - ARAMCO - olie, og idag har Saudi Arabien verdens største oliereserver. På trods af den enorme tilstrømning af rigdom, er det politiske liv forblevet fuldstændigt under kontrol af den herskende familie og de lejesoldater, der er ansat til at hjælpe Saudi-familien - mænd som olieminister Ahmad Yamani og udenrigsminister Omar Saqqaf. Der findes ingen demokratiske institutioner af nogen art. Fagforeninger er forbudt. Alle publikationer censureres. Indførelse af politisk materiale til landet betragtes som en alvorlig forbrydelse. Saudi-herskerne retfærdiggør deres regime med at det traditionelle islamiske system med "samtaler" er bedre end importerede vestlige demokratiske systemer.

Brutalitet har været et kendetegn for Saudi-familien lige siden den kom til magten. Dømte henrettes stadig offentligt, og afskæring af lemme finder stadig sted. De lemmer, der bliver amputeret bliver ved forskellige lejligheder hængt op på offentlige pladser, som fx ved moskeen.

Retshandlingerne følger de "traditionelle" islamiske forskrifter, og den grundliggende ret til at have en forsvarer og til offentlig indsigelse i retssagen ignoreres. En rapport anslår, at siden Saudi-familien besteg tronen er op til 70.000 personer blevet underkastet amputationer, dette tal omfatter både tyve og politiske fanger. Indespærring uden retssag er også en almindelig metode overfor sidstnævnte kategori. Religionen bliver brugt til at styrke dette system. Ved siden af det ordinære civile politi, er der et religiøst politi, motawwabs, der gennemtvinger Koranens forskrifter. I fængslet bliver fangerne tvunget til at læse denne "hellige" bog i timevis. Kvinder bliver stadig skændigt behandlet, det er f.eks. forbudt for dem at køre bil og de skal - i henhold til en saudisk lov - behandles som "en sko, som manden kan tage på eller af, som han ønsker det."

Siden slutningen af den anden verdenskrig har der været adskillige rapporter om sammenstød mellem regering og modstandere. I 1948, 1953 og 1956 var der demonstrationer i olieelterne, hvilket førte til arrestation af mange arbejdere. Nogle af dem, der blev arresteret i 1953 og 56 sidder stadig i fængsel. I marts 1967 blev en gruppe på 17 påståede modstandere af regeringen skudt offentligt, efter at de var blevet beskyldt for at være medlem af den illegale oppositionsgruppe, Folkenes Forbund på den Arabiske Halvø.

I 1960'erne var der også hyppige rapporter om arrestationer af militære og civile personer inden for statsapparatet. I 1964 og igen i 1969 blev politier i luftvåbnet og olieekspertter fængslet, mistænkt for at være i opposition. Der er ikke fremkommet rapporter og nogen retssager. Arrestationerne i 1969 omfattede anslået 1.500 personer, det bar bl.a. regeringsekskursionsmænd, lærere, studenter, officerer i hæren og arbejdere. Nogle, der blev beskyldt for at være med i en sammensværgelse, blev skudt i hemmelighed. I 1974 blev andre - som man nu troede på var uskyldige - løsladt, heriblandt 20 unge mænd i alderen 14-16 år.

I september 1970 indtraf en ubemærket, men ildevarslet begivenhed på Saudi Arabiens østkyst, i nærheden af olieelterne. Byen al Qatif blev omringet og afspærret for omverdenen af regeringsstyrker i halvanden måned og byen al Ahsa i en måned. Ingen fik tilladelse til at gå ind eller ud af disse to byer under belejring.

ringen. De arbejdere, der var i oliefelterne, da aktionen satte ind fik ikke lov til at tage tilbage til deres familier. Befolkningen fik ikke lov til at gå ud på markerne for at tilse afgrøderne, og det resulterede i alvorlig skade for det års høst. Inde i byerne blev der gennemført husundersøgelser, og mange blev arresteret, mistænkt for at være involveret i politiske aktiviteter. Under det herskende system er alle politiske partier forbudt, og enhver borger regnes for skyldig indtil han eller hun beviser sin uskyld. Fanger har ingen adgang til retshjælp. Medlemmer af den kongelige familie kan ikke retsforfølges for nogen som helst forbrydelse.

Forhørscentre og torturmetoder

Såvidt det vides er der fire hovedcentre for forhør og fængsling, nemlig:

Qasr Hizam, ved vestkysthavnebyen Jidda, regnes for at være landets vigtigste sikkerhedscenter.

Mecca, et vigtigt forhørscenter.

Riyadh, hovedstaden - et vigtigt forhørscenter.

Damman - hovedcentret nær oliefelterne.

Saudis væbnede styrker og efterretningstjenesten er udviklet med betydelig amerikansk assistance efter at kong Feisal fik den fulde magt i efteråret 1962. Den tilsyneladende trussel fra Ægyptens præsident Nasser førte til en hurtig modernisering af alle operationer inden for det politiske kontrolsystem og efterretningsvæsenet. I Riyadh alene meddeles det, er der ikke mindre end 25 forskellige bygninger, der bliver brugt til fanger. Disse bygninger er kamouflerede, så ikke engang beboerne i samme gade ved hvad de bruges til. Indenrigsministeriet, der ligger på vejen ud til lufthavnen, har - anslåes det - 28 værelser, der benyttes til fængsling og forhør. I den nærliggende Mutaba gade benyttes en bygning af USA's politi-rådgiver-mission. En kilde erklærer at dette USA-center siden 1967 også benyttes til forhør.

Blandt de ansvarlige menes at være Amir Fahd bin Abdul Aziz, indenrigsminister og kong Feisals bror Umar Shams, chef for efterretningstjenesten.

Tidligere fanger i Saudi Arabien hævder torturen før 1969 var mere "traditionel" og direkte brutal end idag, og at adskillige mennesker omkom under tortur. Idag har der været en stigning i anvendelsen af en avanceret desorienteringsteknik - på linie med de forandringer, der har fundet sted andre steder i Golfen. Afvekslingen mellem hårde og bløde forhør er også introduceret - en standard politipraksis over hele verden.

Hver af de følgende metoder nævnes overfor os af mindst to kilder, som siger, at de har været underkastet dem:

1. Fangen bliver hængt op i benene.

2. Fangen står på en isblok med hænderne bundet til en krog i loftet, efterhånden som isen smelter øges presset på håndled og ryggrad.

3. Fangen bliver slået eller pisket i timevis.

Slagene bliver rettet mod ryg og ben. Der bliver ikke ydet lægebehandling.

4. En skruepresse bliver sat på forskellige dele af kroppen - også hovedet. Se dødslisten nedenfor.

5. Kramper sættes på håndleddene og standser blodcirkulationen. Når fingrene svulmer op, bliver de slået.

6. Isolationscelle for lange perioder a 2-3 måneder. Fangen forhindres i at gå på toilettet udenfor cellen. Der er ikke adgang til læse- eller skrivemateriale.

Ingen af dem, vi talte med, havde erfaring fra elektrisk tortur, men der er utallige rapporter, der antyder dette.

I Saudi Arabien hører familien intet fra fangerne og som regel ved man ikke om et familiemedlem er død eller i fængsel. Ved sjældne lejligheder bliver der givet besøgstilladelse til en forældre eller ægtefælle, men denne tilladelse kan kun gives af indenrigsministeriet i Riyadh og en slægtning må derfor rejse op til tusind mil for at få tilladelsen. Lufttransport er fra områder i Saudi Arabien den eneste transportmulighed - og det kan blive for dyrt.

Der findes i Saudi Arabien mere end en million udenlandske arbejdere - hovedsageligt fra Nord Yemen, men også fra Syd Yemen, Pakistan og andre arabiske lande. De har overhovedet ingen rettigheder

og deres forhold rapporteres at være endnu værre end Saudi befolkningens. Henrettelse og arrestation af udenlandske arbejdere rapporteres hyppigt i forbindelse med politisk uro, og deres egne regeringer er som regel for afhængige af Saudi Arabiens økonomiske assistance til at gribe ind. Næsten intet vides om dette, men vi kender en begivenhed i 1969: en gruppe på 81 arbejdere fra den syd jemenitiske ø Socotra blev arresteret i det olieproducerende område - Damman, Dhahran - og fik at vide, at de ville blive fængslet, hvis de ikke accepterede at gå ind i Saudis væbnede styrker. Gruppen blev herefter ført til en Saudi militærlejr, hvor den blev trænet som en del af et Saudi kontingent sendt til Oman for at bistå Sultanens kamp mod guerillaen. Sådanne begivenheder, hvor folk tvinges til at gøre militærtjeneste, bekræfter det mere generelle, ganske vist fragmentariske billede, der kan tegnes af Saudi-kongedømmet.

I 1973 forsøgte en delegation af franske jurister at få indrejsetilladelse til Saudi Arabien for at undersøge forholdene for de politiske fanger. De fik ikke lov at komme ind.

Individuelle sager

Et af resultaterne af dette system er, at mange mennesker, når de arresteres, indrømmer at være medlem af politiske organisationer - selv om de ikke er det - for at redde sig selv fra død og tortur. Andre mennesker, der på ingen måde har tilknytning til politik, har begået selvmord frem for at blive arresteret. Et sådant tilfælde var Abdullah Muruq, tidligere ansat i Informationsministeriet i al Qatif.

Blandt de der vides at være omkommet i fængslet er

1. Abdul Rahman ash Shamrani, kaptajn i hæren og medlem af de Frie Officierers Gruppe. Han blev arresteret i 1965 og beskyldt for at rejse regeringsfjendtlige følelser i befolkningen. Han blev lænket og slået og pisket. Mens andre arresterede officerer blev ført til al Masmak fængslet, blev ash Shamrani ført til en plads udenfor byen Taif og skudt med maskingevær.

2. Majid Hassan ash Shamsi, der var assistent i Arab Bank i al Qatif og blev arresteret i 1969.

Han døde efter at en skruetvinge var sat på hans hjerneskal. Efter at han var omkommet, blev hans legeme ført til ARAMCO-hospitalet, og politiet påstod, at han var sprunget ud af fængselsvinduet. Han var 34 år gammel.

Det er umuligt, at få noget antal på de fængslede, og Saudi-ministrene har altid nægtet at svare, når de blev spurgt om dette. Den anerkendte franske free lance journalist Eric Roleau, der engang spurgte Amir Fahd om dette, blev som konsekvens heraf nægtet tilladelse til at ledsage den franske udenrigsminister Jobert på et officielt besøg i Riyadh i slutningen af 1973.

Saudier i eksil har anslået tallet til mellem 2.000 og 3.000 politiske fanger midt i 1974, dvs. efter løsladelsen af nogle af dem, der blev fængslet i 1969. Amnesty International siger, at tallet kan være så højt som 5.000. Amnesty har taget sig af en sag, Abdul Aziz al Mu'ammār og er ved at undersøge 23 andre.

Det følgende er en liste over nogle af de fængslede, som kendes:

Ali Baqir al Awami, bank funktionær
Jalwi al Shamri, arbejder
Sa'ud al Isa, militærkaptajn
Salama al Harby
Mohammad Abdul Samd, løjtnant i luftvåbnet
Abdul Wahid al Muslim, arbejder i Damman
Aqil ali al Ghamidi
Fawwaz al Dakhil, pilot
Yusif al Sheikh, sagfører
Abdul Aziz Hassan, general
Husain al Shamsi, arbejder
Sa'd al Kanhal, universitetsstuderende.

Iran

Indbyggertal: ca. 30 mill.

Areal: 1.624.000 kv. km.

Styreform: Enevældigt regeret af Shahen. To "officielle" partier konkurrerer om sæderne i det magtesløse Majles (parlament). Antal politiske fanger: Op til 45.000.

Kendte vigtige fængsler: Qasar (Teheran), Adel Abbad (Shiraz), Evin (Teheran), Qezel Qale (Teheran).

Det er nu næsten halvfjerds år siden Iran fik sin første forfatning, som et resultat af "forfatnings revolutionen" 1905-1909. Det er mere end fyrre år siden, at Reza Khan, far til den nuværende Shah, indførte en verdenslig lovgivning. Iran er medgrundlægger af de Forenede Nationer, og medunderskriver af menneskerettighedsdeklarationen. I 1968 holdtes den 20. verdenskonference for menneskerettighederne i Teheran, Irans hovedstad.

Iran er stadig et af de mest berygtede lande i verden hvad angår politiske fængslinger, tortur og henrettelser. Siden Shahen kom tilbage til magten ved et CIA-støttet kup i 1953, har der fundet en stadig stigende undertrykkelse af befolkningen sted. I 1972 udpegede den Internationale Komité for Forsvaret af Menneskerettighederne Iran og Brasilien som værende blandt de mest inhumane regimer på jorden. En artikel, der for nylig blev offentliggjort i London-ugebladet Economist, angav at tallet af politiske fanger i Iran nu har nået 45.000. Titusinde af arbejder, fattige bønder, studenter, forretningsdrivende og lærere er blevet arresteret og tortureret af det hemmelige politi, SAVAK - et korps etableret i midten af 50'erne efter samme retningslinier som FBI.

I Iran er SAVAK - den Nationale Organisation for Information og Sikkerhed - hovedinstrumentet for politisk kontrol:

"Når det drejer sig om undertrykkelse af indenlandske afvigere er SAVAK uovertruffen. 'De er yderst effektive', noterer en britisk specialist i iranske anliggender køligt 'og helt sikkert mere brutalt end noget andet hemmeligt politi i området'. I forhold til næsten ethvert tænkeligt sammenligningsgrundlag, er størrelsen og omfanget af SAVAK-ope-

rationer absolut forbløffende. Mellem 30.000 og 60.000 mennesker arbejder heltids for SAVAK, men de udgør kun skelettet i et endnu større monstrum. I følge nogle diplomater i Iran, er ikke mindre end 3 millioner iranere - en ud af hver ottende voksne indbyggere - ved lejlighed SAVAK-meddelelser. Som følge heraf er tjenestens øjne og ører overalt: i hoteller, taxaer, skoler, udenlandske ambassader og virksomheder, fabrikker, lægernes konsultationer, selv i sovesale og cafeteriaer hvor iranske studenter bor og spiser, mens de studerer uden for landet". (Newsweek, 14. oktober 1974).

I Iran er al politisk opposition forbudt sammen med fagforeninger, en fri presse og uafhængige studenterorganisationer. I de sidste fire år er mere end 200 mennesker blevet henrettet ved skydning - nogle anklaget for at smugle opium og andre for politiske forbrydelser. Shahan selv har, i de sidste år, selvretfærdigt forsvaret sit regime og angrebet det vestlige demokratis overbærenhed. "Vi fængsler kommunisterne i vort land", sagde han til Daily Telegraph (7. februar 1974). "Hvis der gennemføres en retssag og de findes skyldige i loyalitetsbrud, skyder vi dem endda". Og igen:

Spørgsmål: Det demokrati jeg refererede til er den slags vi har i vesten, et styre, som tillader enhver at tænke som de har lyst til og som baseres på et parlament, hvor selv minoriteterne er repræsenteret.

Shahan: Men jeg ønsker ikke den slags demokrati. Har De ikke forstået det! Jeg ved ikke hvad jeg skal bruge den slags demokrati til! Jeg ønsker ikke nogen del i det, det er Deres alt sammen, de kan beholde det, forstår De det Deres vidunderlige demokrati. De vil i løbet af nogle få år se, hvad Deres vidunderlige demokrati fører til.

Spørgsmål: Ja - måske kan det være lidt kaotisk. Men det er det eneste mulige valg, hvis man skal respektere mennesket og dets frihed til at tænke.

Shahan: Frihed til at tænke, frihed til at tænke. Demokrati, demokrati. Med femårs børn i strejke og marhcerende rundt i gaderne. Er det hvad De kalder demokrati! Frihed!

Spørgsmål: Ja, Deres majestæt.

Shahen: Men det gør jeg ikke ... Demokrati, frihed, demokrati! Men hvad betyder disse udtryk?

(interview med Shahen af Iran af Oriana Fallaci. The New Republic, 1. december 1973).

Forholdene ligner på mange måder forholdene i de andre behandlede lande. Det hemmelige politi kontrollerer og griber ind i alle sider af livet. Skønt artikel 26 i tillægget til forfatningsloven (grundloven) erklærer, at 'regeringens magt er et udtryk for folkets vilje', er det aldrig tilladt folket at udtrykke sin vilje. Arrestationer foretages uden anholdelsesordre eller henvisning til retsmyndighederne. Familier til fængslede udsættes også for forfølgelser, og de forhindres i at få noget som helst at vide om de fængslede.

Torturens udbredelse

Tortur efter anholdelse er almindelig. Fanger bliver ført til politistationer, som findes i alle større byer, eller til fængsler som Evin eller Qezel Qale. Sædvanligvis starter processen med, at en fange bliver slået uden egentlig årsag. Efter at fangen på den måde er blevet skræmt, bliver han forhørt af SAVAK-agenter, der benytter torturmetoder, som at sætte vægt på hænderne, pisk, lavement med kogende vand, indførelse af genstande i endetarmen, nåle under neglene, brændmærkning med cigaretter på kroppen, vægtlodder på testiklerne, at brække lemmer, uanstændige overfald på kvinder, at lede elektrisk strøm gennem kroppen.

Blandt de der meldes døde under tortur er:

Kochek Shooshari, student

Dr. Monzani, officer i hæren

Vartan Slakhian, arbejder

Hassan Nic Davadi, ingeniør (se nedenstående dokument)

Ayatollah Sardi, præst

Artiklerne 125 og 131 i den iranske straffelov siger: 'Hvis en fange dør som følge som tortur, skal den der står for tortur, skal den der står for torturen betragtes som morder og idømmes straffes for mord'. I realiteten er der ingen, der er blevet

anklaget for at have øget tortur, nogle af de ansvarlige er blevet forfremmet: Den tidligere politichef og nuværende vicepremier general Mohasser er et eksempel herpå. Fanger har opgivet følgende navne på torturbøddler:

Seyhatgar, Salari, Zamani, Zeebrey, Mohasser, Javan Hossein, Zadeh, Tehrani. De arbejder alle for SAVAK.

Amnesty International, den Internationale Komité til forsvaret af Menneskerettighederne og den Internationale Komité af Demokratiske Jurister har alle i nogle år forsøgt at undersøge forholdene i Iran, og har bl.a. sendt observatører til retssager. Skønt de har været udsat for betydelige forhindringer og er blevet forhindret i at tale med fangerne, har de samlet et betydeligt bevismateriale. Amnesty Internationals Rapport om tortur (engelsk udg. side 208-210) beskriver det således:

"Den iranske regering har konsekvent nægtet, at tortur anvendes, men eftersom der ikke er blevet foretaget noget systematisk undersøgelse af påstandene, kan deres rigtighed kun bedømmes ud fra det foreliggende materiale. Amnesty har kun én underskrevet erklæring der hævder, at der har været anvendt tortur. De fleste af de foreliggende oplysninger om tortur er indeholdt i rapporterne, fra observatører, der har overværet retssager mod politiske fanger i Iran. Næsten alle disse fanger har i retssalen trukket deres tilståelser tilbage med henvisning til at de var aflagt under tortur og derfor ikke gyldige. Påstandene henviser til perioden med forvaringsarrest, der kan strække sig over flere måneder. I løbet af denne tid gennemfører SAVAK, efterretnings- og sikkerhedstjenesten, undersøgelser af påståede politiske forbrydelser og forberedelse af arkiverne, på grundlag af hvilke retssagerne gennemføres".

M. Nuri Albala, en retsobservatør, der overværede en retssag i januar og februar 1972 siger i sin rapport:

"Formålet med min mission var at opklare under hvilke forhold militære retssager finder sted ... og forholdene for dem, der tilbageholdes i fængsel. De iranske myndigheders indstilling var yderst tvetydig, men ikke fuldstændig negativ ... formålet var nærmest at holde mig hen i venten .

Efter at have beskrevet vanskelighederne man møder, når man vil tale med fanger og vil deltage i tilsyneladende offentlige retsmøder, rapporterer han, hvad han fandt ud af, efter at have mødt nogle fanger og have overværet nogle retsmøder ved militærdomstolen.

Den periode, som en fange kan holdes i undersøgelsesarrest før en retssag, er ubegrænset. SAVAK har fuldstændig frie hænder og kan gøre som det lyster i denne periode, og det undslår sig ikke for at benytte tortur - der nogle gange fører til døden - på de personer, som er under dets kontrol.

På intet niveau i retssystemet findes nogen garanti for en korrekt forsvarsprocedure. Det er sandt ved de indledende retsmøder, der holdes i hemmelighed, og hvor den anklagede ikke har nogen repræsentant, såvel som ved selve domstolens møder, hvor beviser der hævdes at være anklageren i hænde ikke bestrides, hvor 'tilståelser' uden videre akcepteres og hvor 'sagførerne' tilsyneladende ikke er til stede for at varetage deres klienters interesser. I praksis har offentligheden heller ikke adgang ...

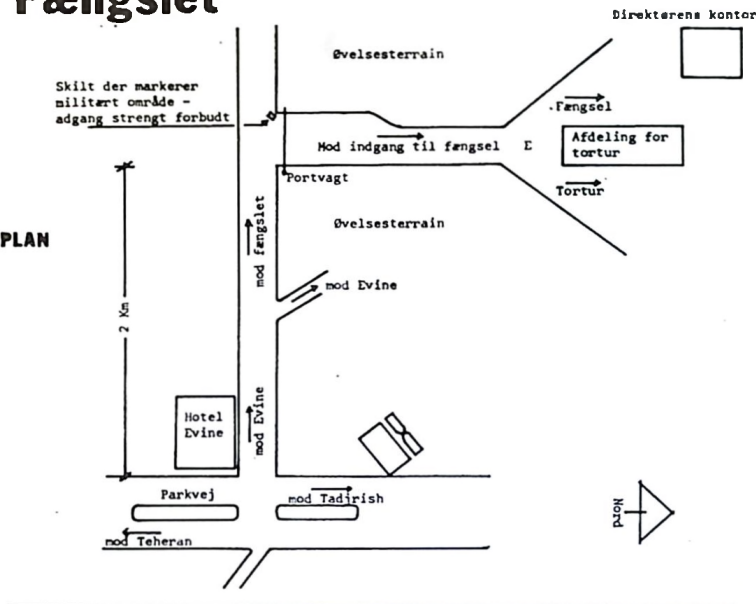
I praksis synes det klart, at regimets politik har bestået i at bruge alle til rådighed stående midler i forsøget på at kvæle guerilla- og modstandsbevægelser i fødslen. Det er helt klart, at regeringen nu er begyndt at indse, at denne politik har fejlet. De embedsmænd jeg mødte var bekymrede folk. De var bekymrede over den kendsgerning, at undertrykkelse ikke kan forhindre udviklingen af en modstandsbevægelse, og af frygt for verdensopinionen".

Forholdene i fængsel: Livet i Qezel-Qale

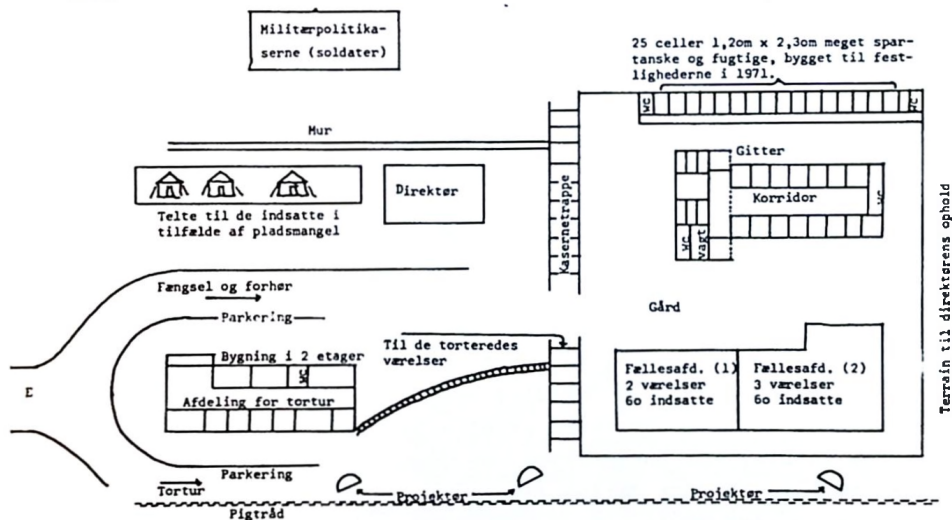
Den følgende beskrivelse af forholdene i Qezel Qale fængslet, i bjergene nord for Teheran, illustrerer den politiske indespærring i almindelighed. Fængslet blev bygget til andre formål i det 19. århundrede og drives af den Kejserlige Iranske Hær: Iransk lov siger, at fængsler skal være under indenrigsministeriets kontrol. Vagterne er alle bevæbnede soldater, offentlige regulativer foreskriver, at vagter ikke skal bære våben. Fængslet har et fælles fangerum, med flere isoleringsceller og en gård på 10 x 6 m omgivet af en høj mur. De små

Evin Fængslet

OVERSIGTSPLAN

PLAN

celler er 1 kv. m., så det er umuligt, at føle sig tilrette i dem. Cellerne er ikke på nogen måde opvarmet og i den kolde vinter får fangerne kun to tynde tæpper.

Fanger i isoleringscelle har kun lov til at benytte toilettet to gange dagligt. Det er ikke tilladt at spadserere i den friske luft. Når en fange bringes til toilettet dækkes hans hoved ofte, for at skjule hans identitet for de andre fanger. Celledørerne er dækket, så fanger i isoleringscelle ikke kan se gennem nøglehullet. Cellerne er meget mørke, så fanger anbragt under disse forhold i lange perioder pådrager sig øjensygdomme. Mange fanger, indespærret i disse celler lider allerede af følgerne af tortur. Tortur udføres i særlige rum uden for hovedfængslet mur.

Mad er et stykke tørt brød, fortyndet suppe eller en lignende substans, som ofte end ikke er tilberedt. Fangerne kan ikke få mad udefra på grund af de strenge restriktioner i fængslet. De overlever på brød og vand. Besøg finder, hvis de tillades, sted i et rum med jerngitre imellem og overvåres af bevæbnede vagter. Fangerne har ingen mulighed for at læse eller skrive.

Sag 1: Tortur af Ashraf Dahgani

Det følgende er et kort uddrag af den oprivende historie om Ashraf Dahgani, et medlem af oppositionen, der i 1973 undslap fra et SAVAK fængsel og senere beskrev sine oplevelser i en bog med titlen: Modstandens Digt. Det følgende skete i Evin-fængslet (se foregående side):

Torturen startede igen. Denne gang gav de mig et elektrisk chok med en knippelformet elektrode. Før de satte elektrisk strøm til den, brugte de den til at nedværdige og ydmyge mig. Formålet var nærmere at ramme mig psykologisk end fysisk. De havde klædt mig fuldstændig af, og mens de kom med mest afskyelige obsceniteter fik jeg elektriske chok på følsomme steder af kroppen...

Til sidst var de blevet trætte af at piske mig... Så hævde Khatayi, der stod fire meter væk, sin revolver og truede med at skyde mig gennem næsen. Først troede jeg dem. Da han gjorde som om han ville trykke på aftrækkeren bøjede jeg hovedet fremover, så jeg ville blive skudt i hovedet. De

grinede. Banditten prøvede igen. Jeg indså, at de skræmte mig for sjov, så jeg lod som om jeg ikke bemærkede det.

Ved hvert piskeslag hylede Niktab: "Adressen, adressen." Smerterne blev mere og mere pinefulde, vanskeligere og vanskeligere at udholde. Der var øjeblikke, hvor jeg virkelig ønskede at piskningen skulle høre op. Jeg ville ikke ophidse ham yderligere ved at bande ad ham. Jeg følte virkelig, at der ikke var nogen vej ud af pinslerne. Jeg kunne intet gøre. Jeg var lige som en mor, der får et barn. Smerterne er der og fortsætter. Man kan ikke gøre andet end vente på barnets fødsel. I dette tilfælde var fødslen det samme som dødens komme. Jeg måtte vente på det...

Sag 2: Hassan Nic Davadis død

Her aftrykker vi en oversættelse af et brev fra en læge under justitsministeriet til overlægen ved den Centrale Opdragelsesanstalt (den persiske original aftrykkes på følgende side):

Til den ærede overlæge
Klinikken
Den Centrale Afdeling for Omvendelse

Meddel venligst dette kontor, hvilke forholdsregler, der er truffet vedrørende behandlingen af fangen Hassan Nic Davadi.

Fra:
Dr. Seid Mohammed Tabatabaii,
Chef for den medicinske afdeling,
Justitsministeriet

En kopi af journalen er sendt til statsanklageren ved fængslet, og jeg bekræfter at ovennævnte fange blev undersøgt i Ghasar-fængslet. Som følge af et fald har han brækket halsen og det formodes at være dødsårsagen. Rapporten fra oberst Dr. Naraghi, fængselslægen, med nedenstående indhold, er godkendt af dette kontor:

RECEIVED

— ၁၂ —

 فمار

_____ 2

ریاست محترم بهداری و دانشگاه مرکزی

خواهند آمد است دستور نماید از ادا ای که نسبت به درمان زندانی حسن نیک دادی بعمل آمده این ادا را

رامنظم سازند ص

رئیس اداره پزشکی قانونی - دکتر محمد طهائی

15959

روایت به جناب آقای دادپار محترم ناگزیرندان ارجاع و تذکر میشود زندانی بالادرزندان لصرما حفظ

در اثر سقوط نقره گردنی شکسته و احتمال خطر مرگ بهبود و ضمناً نظریه سرکار سرهنگ دکتر نرالی پزندگی

کارشناس زدن شرح زیرمورد تائید این اداره است از لحاظ صحت نفع چهار دست و پا اختلال حسی

ناحدہ و ^{۱۷} دیوے - اصحابِ محمد صالم است و تنفسِ شکی و معنی و فلاحِ فضلات ہیں و دے ایام -

وسطی نامرب اختلال افکری - ایجاب تنہم - صابہ سنون نفرات گردن (نکستی) باضاحہ النہام

نخاع کردن مضر میبود - باد زدن مضرتر گشته کلبه را در بزرگترائی که بر حمت تهیه شده تا همان مهره

اسهول بلوچنسر که فباعه سهره گردن دار - از لحاظ پینراکس و خم است دستورات داروش و کشیش گریه

داده شده است - دکتر نراقی محل اضاء .

رئیس اداره پرسن و تنوع **محمد ضابطی**

Ref. 16939
9.6.1970

Nervesystemets tilstand:

- Lammelse af alle fire lemmer og unormal følesans i højde med 6. og 7. halshvirvel. Hjernenerverne fungerer tilfredsstillende.
- Den dybe bugrespiration samt den overfladiske respiration er tilfredsstillende, men intercostalmuskulaturen er lammet.
- Pulsen er hurtig og overfladisk.
- Forstyrrelse af lukkemuskulaturen.

Diagnose:

Halshvirvlerne er beskadigede (brækkede), og rygmarven er betændt. I betragtning af at det var vanskeligt at tage røntgenbilledet, bemærkes det at den relative bevægelighed ikke er god, og at halshvirvlerne udviser Spondylosis. Der er blevet ordineret medicin og stræk af halsen.

Underskrevet af Dr. Naraghi.
(Justitsministeriets segl)

KROAG

Komiteen for Revolutionen i Oman og den Arabiske Golf (KROAG) repræsenterer Folkefronten til Befrielse af Omans (PFLO) og Omans Røde Halvmånes interesser i Danmark.

Under de gældene samfundsmæssige betingelser i Danmark og den vestlige verden udspringer det arbejde KROAG udfører af de behov, der opstår af den revolutionære udvikling i Oman og den Arabiske Golf.

Det er vor opfattelse, at den økonomiske, politiske og militære udvikling i området omkring den Arabiske Golf i de nærmeste måneder eller år vil få afgørende betydning for den økonomiske og politiske udvikling i USA, Vesteuropa og Japan. Disse perspektivers to sider udstikker to principielle opgaver for KROAG. Vi ser det dels som vores opgave, at bistå revolutionen i Oman og den Arabiske Golf med materiel støtte, og dels i den grad det er os muligt at påvirke holdningen til det "imperialistiske system" i den vestlige verden. I dette arbejde samarbejder vi dels med PFLO's støttekomiteer i bla. Sverige, BRD, Frankrig, England og USA, dels med andre antiimperialistiske grupper i Danmark om konkrete opgaver.

Som eks. på KROAG's støttee arbejde kan nævnes, at vi i 1974 i samarbejde med andre antiimperialistiske grupper bla. har afsendt for 90.000 kr. forbindingsstoffer, medicin m.m. til PFLO.

Det materielle støttee arbejde suppleres med udsendelse af dansksproget nyheds- og baggrundsstof, der i det væsentligste har været PFLO's eget materiale, men også andre solidaritetskomiteers materiale i det omfang, det syntes relevant i dansk sammenhæng. Månedligt udgiver vi "Dhofar Brev", der kort fortæller om den aktuelle udvikling i området, KROAG's arbejde, nye publikationer m.m.

Bidrag til KROAG's støttee arbejde kan indbetales på giro 22 91 26.
Mærk talonen "Omans Røde Halvmåne"